

DE GEHEIME BIBLIOTHEEK

Het vervloekte medaillon

Nina George en Jens J. Kramer

Met illustraties van Hauke Kock

Vertaald door Merel Leene

Leopold / Amsterdam

r kriebelde iets bij zijn mond. Finn tilde zijn hoofd op en blies naar het kevertje. Verontwaardigd vloog het insect weg.

Hé, wacht eens even. Waarom lag hij languit in een weiland, met zijn gezicht in het gras? Gele, blauwe en rode bloemen schitterden in de zon, insecten zoemden en hier en daar staken grijze rotsblokken uit het gras.

Waar was hij? Wat was er gebeurd? Net was hij nog heel ergens anders! Dat wist Finn zeker, al kon hij zich niet herinneren waar dan precies... Een kelder?

‘Hé, jochie! Eindelijk wakker?’

Finn draaide zijn hoofd met een ruk om. Een paar meter verderop zat een meisje op een rotsblok. Met een gevaarlijk uitzierend mes pulkte ze het vuil onder haar nagels vandaan. Ze keek hem niet eens aan.

Het meisje leek iets ouder dan hij, veertien misschien. Onder een leren vest, dat van voren met touwtjes dichtgeknoopt was,

droeg ze een blouse die ooit wit was geweest. Haar leren broek was zo oud dat het leer glom, en haar nauwsluitende laarzen hadden er ongetwijfeld al vele kilometers op zitten. Finn kon haar gezicht niet zien door de wilde haarslierten die voor haar ogen hingen. Het leek wel alsof het meisje een vogelnest op haar hoofd droeg.

Finn ging op zijn knieën zitten. ‘Wie ben jij?’ vroeg hij.

Nu keek ze op. Ze wierp haar haar met een rukje van haar hoofd naar achteren en schoof met een vloeiende beweging het mes achter haar riem. Ogen als groene kristallen namen Finn koeltjes op. ‘Ik ben Lysandra,’ antwoordde ze vrolijk.

‘Oké, Lysandra. Hallo. Ik ben...’

‘Finn,’ onderbrak ze hem. ‘Weet ik. Zullen we?’

‘Wat? Hoe weet je wie ik ben?’

‘Pfff,’ deed het vreemde meisje alleen maar. Ze schudde geërgerd haar hoofd. ‘Niet te geloven!’ Lysandra kwam soepel overeind van het rotsblok. ‘Nou, zullen we?’

‘Zullen we wat?’

Lysandra slaakte een diepe zucht. ‘Nola zoeken,’ zei ze ongeduldig. ‘Daarvoor ben je toch hier, vinder?’

Toen Finn dat woord hoorde, kwam alles in één keer terug. De kelder van de Skribbels. Het lichtgevende boek waarin eerst Geraldine en daarna zijn tweelingzus Nola waren verdwenen en waarin hij hen gevolgd was. Het licht dat hem naar binnen had gezogen, de dansende letters, duisternis.

Met een reuzensprong landde Lysandra opeens op een groot rotsblok. Finn schudde verbaasd zijn hoofd. Dat zou hem echt niet zomaar lukken.

Ze maakte een toeter van haar handen en riep hard: ‘Nooooola!’ Daarna hield ze haar hoofd scheef en legde een hand achter haar oor. Spottend keek ze omlaag naar Finn, haalde haar schouders op en zei toen: ‘Tja. Geen Nola.’

Finn staarde haar nog steeds aan. Hij wist niet of hij dit vreemde meisje afschuwelijk moest vinden, omdat ze hem overduidelijk belachelijk maakte, of juist sensationeel.

Lysandra sprong met een salto van de rots, landde keurig op haar voeten en liep snel weg. Zo lichtvoetig als... Finn kon geen dier bedenken dat zo stil kon lopen. Een panter misschien. Of een gazelle. Maar zeker geen mens. Niet zo snel en soepel. Intussen riep ze telkens weer: ‘Nooooola! Nooooola!’

Was ze eigenlijk wel een meisje?

Verkeerde vraag, dacht Finn. Was ze eigenlijk wel een méns?

Het grasveld waarover Lysandra rende, liep schuin af naar een snelstromende rivier. Achter hen begon een indrukwekkend, dicht woud. Hoewel de rand van het bos er niet duister uitzag, was het ook niet erg uitnodigend.

Denk na, Finn. Niet zo stom koekeloeren, mopperde hij tegen zichzelf.

Als Nola hier terechtgekomen was, was ze vast naar de rivier gelopen. Dus volgde Finn Lysandra. Langzaam. Op het oneffen gras kostte het hem moeite om tussen de rotsblokken en de molshopen door zijn weg te vinden. Lysandra verdween al tussen de struiken en bomen aan de rand van de rivier. Ze riep nog steeds naar Nola.

Toen Finn eindelijk het hobbelige weiland had overgestoken, trof hij het vreemde meisje zittend in het gras aan, een paar

meter van de oever. Het water stroomde bruisend over de stenen en zag er ongelooflijk helder uit. Finn hurkte neer en schepte met twee handen gulzig wat van het koele water in zijn mond. Daarna waste hij zijn gezicht en dronk nog wat.

‘Aaaah,’ zei hij tevreden. Toen zag hij dat Lysandra hem afkeurend bekeek. ‘Wil jij ook?’ vroeg hij. Hij schepte wat water om het naar haar toe te brengen.

‘Echt niet!’ Ze trok een vies gezicht. ‘Dat is smerig.’

Finn fronste verbaasd zijn wenkbrauwen. ‘Hou je niet van water? Wat drink je dan?’

Lysandra maakte een wegwerpgebaar. ‘Drinken, drinken! Waarom moeten jullie toch altijd drinken?’

Finn begreep er helemaal niets van. Toen herinnerde hij zich dat hij in een boek zat, in een verhaal. Misschien hoefde je daarin niet te drinken. Of te eten. Of naar de wc...

‘Wat ben jij eigenlijk?’

‘Ha,’ zei ze, ‘eindelijk een verstandige vraag.’ Ze keek hem stralend aan. ‘Ik, mijn beste vinder, ben een vuurfee,’ legde ze uit.

‘Een wat?’

Er verscheen een geërgerde frons in Lysandra’s voorhoofd. ‘Wat is er met jou? Mankeert er wat aan je oren of zo?’

‘Nee, maar jij zei dat je een vuurfee bent. Wat is dat?’

Nu lachte ze een beetje gemeen. ‘Zal ik het laten zien?’ Ze leek hier duidelijk lol in te hebben.

‘Oké...’ antwoordde Finn aarzelend.

Ze strekte een hand uit, duwde haar gekromde wijsvinger tegen haar duim en knipte in zijn richting.

Er schoot een vonk uit haar vinger, die recht op Finn af vloog.
‘Hé!’ riep hij. Nog net op tijd dook hij weg.

Het vonkje vloog langs hem naar de rivier en landde zacht sissend in het water.

‘Wauw!’ zei Finn. ‘Het bevalt me hier wel, geloof ik.’

Opeens voelde hij een vreemd gewicht dat tegen zijn borst sloeg toen hij weer overeind kwam. Hij greep ernaar en trok het voorwerp, dat aan een ketting om zijn hals hing, omhoog. Zijn ogen werden groot van verbazing.

Nola nam het kristalmedaillon in haar hand en bekeek het vol verwondering. Het zag er heel anders uit dan het kettinkje dat Goedoppassa haar had omgehangen. Het was niet meer van hout, zoals eerst, maar van glanzend metaal. Koper, of misschien brons, dacht ze. De lijnen die eerst in het hout waren gegraveerd, waren veranderd in zilveren versieringen. Daardoor was het medaillon een stuk zwaarder. Het kristal middenin, dat hiervoor mat geweest was, glom nu prachtig in het licht van de zon.

Dingen veranderden dus als je in een boek dook, bedacht Nola. Onwillekeurig bekeek ze zichzelf. Zouden ook haar kleren opeens anders zijn, of haar ene been langer dan het andere?

Alles zag er goed uit. Maar hoe zat het met haar gezicht? Ze raakte haar wangen en haar neus aan. Die voelden zoals altijd. En toen ze snel een lok haar voor haar ogen hield, had die nog steeds dezelfde vertrouwde kleur rood.

Uit voorzorg stopte Nola het medaillon onder haar T-shirt.

Langzaam draaide ze zich om. Ze keek naar de rotsige helling waarop ze wakker was geworden en vanwaar ze in de richting van de rivier gegleden was. Ze probeerde zich te herinneren op welke plek ze precies in het verhaal terechtgekomen was. Was het daar geweest, naast die distel? Of op dat bemoste rotsblok? Alles zag er hetzelfde en tegelijk verwarrend anders uit. Verdorie! Nola zuchtte. Als ze Geraldine gevonden had, moesten ze gewoon maar ergens op deze helling proberen naar de bibliotheek terug te keren.

Jeetje, wat had ze een dorst! Nola wrong zich tussen de struiken door. Het was niet de eerste keer dat ze door de bosjes kroop. Finn zou dit vast geweldig hebben gevonden. Ach, Finn! Nola miste haar tweelingbroer nu al. Ze waren nog nooit van elkaar gescheiden geweest, en Nola was voor de eerste keer echt alleen. Een gek gevoel. Vreselijk, maar ook... fijn.

Aan de oever van de rivier hurkte Nola neer. Zou je het water hier gewoon kunnen drinken? Ze aarzelde. Toch won haar dorst het. Ze schepte wat water in het kommetje van haar handen en dronk er gulzig van. Het was fris, koel en heerlijk. Daarna keek ze opnieuw om zich heen.

Pas nu drong het besef in alle hevigheid tot haar door.

Ze zat in een boek!

In een andere wereld.

Tot nu toe voelde het best goed. Vol verwondering keek Nola naar het water, dat over de stenen heen danste. Naar de grote, glanzende libellen die er tevreden boven zweefden. Naar de wilde begroeiing op de oever, met afhangende takken. Nola ademde de schone lucht in.

Als antwoord begon haar maag te knorren.

‘Oké,’ zei ze streng tegen zichzelf. Ze stond op. ‘Geraldine opsporen, iets te eten vinden en daarna terug. Voorwaarts mars, kleine krijger!’

Ten eerste was het raar om tegen jezelf te praten. En ten tweede... Ten tweede had Nola helemaal geen zin om snel naar de echte wereld terug te gaan. Het liefst zou ze het hele verhaal van begin tot eind ontdekken en uitgebreid door deze andere wereld dwalen.

Toen ze de rivieroever eenmaal achter zich had gelaten, zag Nola het veel belopen pad dat langs de voet van de helling slingerde. In de aarde zaten diepe hoefafdrukken.

En nu? Naar links? Naar rechts? Nergens waren huizen of zelfs een dorp of stad te zien. Ook hoorde ze niets. Pfff. Welke kant zou Geraldine op zijn gegaan? Het leek haar niet erg waarschijnlijk dat de dochter van de minister snikkend op het gras zou zijn blijven zitten. Zeker niet met al die woede in haar lijf, die ze vast ook hierheen had meegenomen.

Finn zou gewoon gaan lopen. Zoals hij altijd deed. Eerst doen, dan pas nadenken. En meestal had hij ook nog geluk met zijn chaotische aanpak. ‘Nou, lekker dan,’ mompelde ze. Ze besloot het te doen zoals Finn: ze volgde haar eerste ingeving en nam het pad naar links.

Al snel begon Nola te zweten. Was het hier zomer omdat het ook in de echte wereld zomer was? Nee, want ze had ook in een boek kunnen belanden waarin het een strenge winter was. Wat dat betreft had ze het goed getroffen.

Zouden Goedoppassa en Queen Skribbel haar al kunnen

zien? Hoe deden ze dat ook alweer? Door kleine onregelmatigheden in de tekst? Nola had nog helemaal niks gedaan wat de gebeurtenissen in het boek kon veranderen, toch? In elk geval had geen pony zich naar haar omgedraaid.

Wat zou Finn nu doen? Wachtte hij naast het boek of was hij al op weg naar huis? Wat zou hij tegen hun ouders zeggen? En hoe zou het met hem zijn, zo helemaal alleen?

Daar maakte Nola zich vooral zorgen om. Haar drie minuten jongere tweelingbroer deed altijd alsof hij alles prima onder controle had. Maar Nola wist best dat hij vaak blind op haar vertrouwde. Ze waren alle twee maar half zichzelf als ze niet bij elkaar waren.

Ze werd afgeleid door de sierlijke vlucht van een adelaar, schuin boven haar. Wat zag hij er koninklijk uit! Zo prachtig.

De hitte lag als een zachte deken over het bloeiende landschap vol wilde struiken en bomen. Overal klonk gezoem, getsjirp en geritsel. Dromerig en vol verwondering liep Nola over het uitgesleten pad.

Na een bocht in de weg ontdekte ze in de verte lage daken. Rook van een vuur kringelde omhoog. Een dorp? Daar was waarschijnlijk wel iets te eten. En Geraldine vond ze er vast ook. De kans was groot dat ze binnen een uur weer thuis was!

Toen ze dichterbij kwam, zag ze dat de meeste huizen van hout waren en er nogal armoedig uitzagen. Het smalle pad verbreedde zich tot een straat, die dwars door het dorp liep. Alleen was de weg niet verhard: hij was gemaakt van aangestampte aarde, waarin diepe lijnen liepen. Nola gokte dat het sporen van oude, gammele karren waren, getrokken door paarden. Twee

van zulke karren reden in elk geval schommelend en op een gemoedelijk tempo tussen de huizen door. Nola zag ook een paar mensen in ouderwetse kleding, alleen lang niet zo netjes als de kleding van de Skribbels. De mannen droegen vormeloze broeken en witte hemden die er grauw uitzagen. De vrouwen waren gekleed in jurken waarvan de zoom door de modder sleepte. Op hun hoofd droegen ze ondanks de hitte een vreemde kap. Een paar kinderen – allemaal op blote voeten – speelden met stokken. Nola bleef aan de rand van het dorp staan en bekeek alles vol verbazing. En opeens beseftte ze dat ze een grote fout gemaakt had.

Ze had niet gevraagd in wat voor boek ze gestapt was. Ze had geen flauw idee in wat voor wereld ze zich bevond.

‘Onleesbare letterpest!’ schold ze met de woorden die ze van de Skribbels had geleerd. Ze bekeek zichzelf. Haar favoriete groene T-shirt, een strakke spijkerbroek, sneakers... Ze zou vreselijk opvallen in dit plaatsje. Hadden de Skribbels haar niet kunnen waarschuwen?

Nola verzamelde al haar moed en liep verder. Ze had een missie te vervullen: Geraldine vinden. Toen zag ze een groep mensen het dorp verlaten en recht op haar af lopen. Voorop ging een man met over zijn schouder een zo te zien nogal zware zak. Een paar passen achter hem volgde een vrouw met een klein kind op haar heup en een tweede aan haar hand. Toen de man bijna bij Nola was, vroeg ze: ‘Pardon, hebt u misschien ergens een twaalfjarig meisje...’

De man liep langs haar zonder haar een blik waardig te keuren.

Verward keek Nola hem na. Toen sprak ze de vrouw aan. ‘Hebt u misschien...’

‘Nee, je krijgt geen koek,’ zei de vrouw tegen de jongen die aan haar hand trok. Ze liep verder zonder ook maar naar Nola om te kijken. Zelfs de kinderen keken haar niet aan.

Met open mond staarde ze het gezin na. ‘Nou, dat is ook niet erg beleefd,’ mompelde ze vol onbegrip. Ze vervolgde haar weg in de hoop dat niet alle inwoners van dit dorp zo onvriendelijk waren.

Opeens rook ze een geur die al haar zintuigen op scherp zette. Haar maag rammelde en ze keek zoekend om zich heen. Toen ontdekte ze de bron van de verlokkende geur.

Op een vensterbank stond een heerlijk knapperig en sappig uitzierende pruimentartaart, kennelijk daar neergezet om af te koelen. Het raam – waarschijnlijk dat van de keuken van het huis – stond open. Nola bleef staan bij het lage, witte tuinhek dat de voortuin van de straat scheidde en staarde verlangend naar de taart. Het water liep haar in de mond en ze slikte. Zou degene die hem gebakken had haar een stuk willen geven? Ze had nog nooit een onbekende om een stuk taart gevraagd. Trouwens, er was niemand te zien.

Loop door, zei ze tegen zichzelf. Maar haar voeten weigerden in beweging te komen. Ze kon er ook gewoon naartoe lopen en er een keer goed aan ruiken. Dat vonden haar voeten wel een goed idee.

Nola opende het tuinhek en liep naar het raam. Met elke stap werd de geur sterker, tot ze vlak voor het raam stond. Ze had nog nooit zo’n lekkere taart gezien. Voorzichtig gluurde ze de

keuken in. Niemand te bekennen. Zou ze gewoon...?

Nee! Ze was geen dief. Haar maag sloeg op hol. Rommelde, verkrampde, wrong ineen. Maar ze kon toch niet...

Er kwam maar één vraag in haar op: wat zou Finn doen? Het antwoord was duidelijk. Vastberaden pakte ze Rebelles mes erbij en sneed een punt uit de taart. Ai, hij was nog heet. Toch nam ze een flinke hap. O, wat was dát lekker. Een tevreden kreun ontsnapte uit haar keel. Sappige pruimen, stevig deeg en heerlijk zoet. Het smaakte naar amandelen en kaneel. Nola slikte de hap door en nam er nog een. Toen klonk er een schrille stem, en ze verstijfde.

‘Lieve help, dat geloof je toch niet?!’

Een vrouw kwam naar het keukenraam toe gelopen. Met een doek in haar hand tegen de hitte pakte ze het bakblik op en trok het naar binnen. Verontwaardigd keek ze naar het gat in haar kunstwerk. ‘Die kwajongens...’ momperde ze. Toen boog ze zich uit het raam en keek met een verwilderde blik naar links en rechts.

‘Stelletje bengels,’ schreeuwde ze. ‘Ik zal jullie leren om een nette huisvrouw van haar taart te bestelen. Ik zeg het tegen de dominee, en die zal jullie een flinke draai om je oren geven.’

Nola staarde met open mond – die nog steeds vol taart zat – naar de scheldende vrouw. Haar kapje was weggegleeden en stond scheef op haar hoofd. Nola stond recht voor haar, met het half opgegeten stuk taart in haar hand. Maar de vrouw richtte haar tirade op onzichtbare dieven.

Onzichtbaar?

Toen snapte Nola het.

‘Ik heb iets ontdekt!’ riep Goedoppassa Skribbel opgewonden.

Queen liep snel naar haar toe. ‘Wat dan? Wat is er gebeurd?’

‘Daar, kijk!’ Goedoppassa wees naar een paar zinnen in het opengeslagen boek. *‘Tante Polly heeft een pruimentartaart gebakken en die op de vensterbank gezet om af te koelen. Ze was maar heel even de keuken uit om appelpider te halen, maar nu ontbreekt er een stuk taart.’* Dat stond er eerst nog niet.’

‘Hm...’ Queen trok een rimpel in haar voorhoofd. ‘Dat klinkt echt als Finn.’

‘Tja,’ reageerde Goedoppassa, ‘helaas kunnen we dat niet weten.’

‘Nee,’ beet Queen Skribbel terug, ‘omdat jij hem ook in dat boek hebt laten verdwijnen.’

‘Queenie,’ zei Goedoppassa zuchtend. ‘Daar hebben we het toch al over gehad. Hij wilde zijn zus helpen. De kinderen moeten hun eigen keuzes maken.’

Queen bromde wat voor zich uit. Toen vroeg ze: ‘Tante Polly weet het ook niet, toch?’

‘Nee, ze kan ze niet zien.’

De twee Skribbels tuurden naar de tekst over de mopperende tante Polly.

‘Hebben we ze eigenlijk wel verteld dat ze in de boeken onzichtbaar zijn?’ vroeg Queen na een tijdje.

Goedoppassa schudde haar hoofd. ‘Ik niet. Jij?’

Queen schudde ook van nee.

‘Verskribbeld nog aan toe,’ mompelde Goedoppassa.

e schoen. Pas toen Mira aan de andere kant van de poort Geraldines roze sneaker op de grond zag liggen, raakte ze overstuur.

Tot nu toe had ze zich goed grootgehouden, vond Tommy. Het hele eind vanaf de bibliotheek, dwars door de tuin, terwijl Finn hen nakeek. Mira had niet gehuild, niet gebeefd, niet gevraagd: ‘Wat moeten we nu? Hoe leggen we dit uit aan onze ouders? Of aan het gilde? En wat betekent die spreuk van het Orakel? Kunnen we ooit nog terug? En...’ Terwijl die paniekerige vragen allemaal wél door Tommy’s hoofd wervelden, als de vlokken in een sneeuwbol waarmee je flink hebt geschud. Wat een grote woorden had hij tegen Finn gezegd: ‘Je kunt op ons vertrouwen.’ Ja hoor, belachelijk! Vanbinnen voelde Tommy zich net een uitgedroogde zoute kaasstengel. Eén woord van Mira en hij zou in huilen uitbarsten, zich op de grond in elkaar rollen en zijn ogen stevig dichtknijpen.

Maar toen: de roze sneaker.